

D'empreses sempre guanyadores

Modest Guinjoan / Josep Maria Llaurador

La principal finalitat de les empreses privades és fer beneficis. Aquesta finalitat actua a manera d'incentiu pels inversors, alhora que és motor de progrés econòmic i social, però no sempre s'aconsegueix perquè hi ha anys i èpoques més bones que d'altres. Així, la teoria ens diu que en projectes que comporten risc hom hi pot guanyar, però també hi pot perdre. Però la teoria i la pràctica no sempre es corresponen, com ho posa en relleu la crisi que estem patint i també ens demostra la història. En la realitat ens trobem amb dos tipus d'empreses: les que poden guanyar o perdre, que són la gran majoria, i les que només poden guanyar. Les primeres generen empresaris rics, però també empresaris que s'arruïnen en els seus negocis.

En canvi, les empreses que sempre guanyen, no és que no tinguin possibilitat de generar números vermells, no; és que tenen unes crosses que fan que juguin amb avantatges respecte a la resta i que fins i tot en temps de dificultats segueixen mostrant estats comptables llustrosos, per goig d'accionistes i de directius. Són les empreses que operen en mercats en que l'Estat hi té algun tipus d'interès: d'estabilitat del sistema financer, de gestió d'infraestructures bàsiques, de monopolis energètics, de monopolis de distribució, com a casos que ens són més familiars. Sigui a través de garanties o d'ajuts directes, normatives laxes, sigui a través de preus públics, sigui per contractes de concessió "molt ben negociats", aquest col·lectiu d'empreses és vist, per les empreses que tiren endavant a empentes i rodolons, com a privilegiats que, amb tantes cartes a la mà, l'estrany seria perdre diners. Enveja o imperfeccions del sistema? Creiem que això darrer.